

РАН БОСИЛЕК НЕРОДЕНА МОМА

chitanka.info

Един царски син направил чешма срещу своя дворец. Мед и масло текло от чешмата. Почнали да идват моми от цялото царство, да си наливат мед и масло. Царският син ги гледал от двореца. Искал да избере най-хубавата мома и да се ожени за нея.

Веднъж дошла на чешмата прегърбена бабичка. Напълнила си стомничките. Взела да налива мед и масло в яйчени черупки. Царският син замерил с камък и счупил черупките. Погледнала го бабата. Рекла му:

— Да даде господ, синко, за неродена мома да се ожениш!

— Де ще я намеря, бабо? — попитал царският син.

— Не зная — отговорила бабата и си отишла.

Минало дълго време. Царският син не можал да се ожени. Не харесал нито една от момите, които дохождали на чешмата. Един ден го рекъл на майка си:

— Разбра се то, майко, че за неродена мома трябва да се ожения, както ми рече бабичката. Но къде мога да намеря такава мома?

— Ще питаш слънцето, синко — отговорила майка му. — То грее отвисоко и гледа нашироко, та ще знае де има неродена мома.

Царският син тръгнал да дири слънцето. Вървял, вървял, преминал много поля, много реки и планини. Но слънчовите дворци нигде не видял. Изкачил се на висока планина. Намерил стар овчар. Казал му:

— Добър ден, дядо. Знаеш ли къде живее слънцето?

— Защо ти е, синко?

— Да го питам де ще намеря неродена мома, та да се ожения за нея.

Старецът посочил с ръка на запад и рекъл:

— Видиш ли ония три планини, дето се редят една зад друга? Като ги преминеш и трите, ще ти се изпречи голяма златна порта, а зад нея безкрайна градина. Там живее слънцето. Ти чакай да се стъмни по планините и щом светне в градините, почукай на портата.

Тръгнал пак царският син. Вървял, вървял, минал първата планина, минал втората, превалил и третата и стигнал до чудни градини, обградени с бял камък и на оградата златна порта. Скоро притъмняло наоколо, а в градината блеснали прозорците на слънчовите дворци.

Царският син почукал на вратата.

Излязла слънчова майка. Попитала го:

— Какво дириш, момко?

— Дойдох да ми каже слънцето къде ще намеря неродена мома, за да се ожения за нея.

Слънчова майка отговорила:

— Слънцето сега е уморено и сърдито. Но аз ще ти кажа как ще намериш, каквото си тръгнал да дириш.

Слънчова майка откъснала три ябълки и рекла:

— Вземи, момко, тези ябълки. Като намериш вода, срежи едната. От нея ще излезе хубава мома. Щом ти каже: „Дай ми, бате, водица“, ти ѝ дай и тя ще остане при тебе.

Царският син взел ябълките. Тръгнал си. Вървял, вървял — вода не намерил, прижадняло му. Срязал една ябълка да си разкваси устата. От ябълката излязла хубава мома и рекла:

— Дай ми, бате, водица!

— Нямам — казал царският син.

Момата се изгубила. Царският син продължил пътя си. Пак ожаднял. Срязал и втората ябълка. От нея излязла още по-хубава мома и рекла:

— Дай ми, бате, водица!

— Нямам — отговорил царският син.

И тая мома се изгубила.

Тръгнал пак царският син. Вървял, вървял — стигнал един кладенец. Срязал и третата ябълка. От нея излязла чудна хубавица, цялата греела като слънце. И тя рекла:

— Бате, дай ми водица!

Царският син ѝ дал, и тя останала при него.

— Искаш ли да се омъжиш за мен? — попитал я той.

— Искам — отговорила момата.

— Знаеш ли къде ще те заведе?

— Не зная.

— В царския дворец. Ти почакай малко ей на тази върба. Аз ще дойда да те взема с царска колесница. Ще доведе свирачи и сватбари, както му е обичаят.

Царският син покачил момата на една върба до кладенеца и заминал.

Не се минало дълго време, при кладенеца дошла една циганка. Тя съгледала момата. Попитала я:

— Кого чакаш тука, моме?

— Царският син — отговорила момата. — Ще дойде да ме вземе със свирачи и сватбари.

— Така ли? Чакай тогаз да си извадя вода, че да се махна от тука. Не съм за пред царски сватбари. Ох, колко мъчно се вади вода от този кладенец! Не мога да измъкна ведрото!

— Дърпай, дърпай — ще го извадиш! — рекла хубавицата.

— Не мога, сестричко.

— Чакай да сляза да ти помогна.

Момата слязла. Извадила вода. Циганката си наляла стомната и рекла:

— Знаеш ли какво, сестричко? Облечи моите дрехи, пък аз твоите. Ще се огледаме в кладенеца, да видим коя е по-хубава: ти ли, аз ли.

Сменили си дрехите. Когато се оглеждали, циганката бутнала неродената мома в кладенеца и се покачила на върбата.

Дошли сватбарите. Царският син погледнал нагоре към върбата. Не можал да — познае момата.

— Защо си така почерняла, моме? — попитал той.

— От слънцето — отговорила циганката.

Облекли булката в сватбена премяна. Завели я в царския дворец. Направили сватба.

Минало се, каквото се минало, царският син отишъл веднъж да напои коня си на кладенеца, дето видял за пръв път неродената мома. Но конят пръхтял. Не искал да доближи до водата.

Царският син заповядал, да изгребат кладенеца. Искал да види от що се плаши конят му.

Като изгребали водата, намерили в кладенеца златна рибка.

Сготвили рибката и царският син ял от нея. Като изхвърлили костите, една кост паднала в градината под прозорците на царския син. От тая кост израснала висока тополя. Тя стигнала чак до прозорците. Щом се покажела царицата, тополата я шибала с тънките си клони. А когато се подадял царският син, тополата го милвала.

Циганката заповядала да отсекаят тополата. Когато я секли, дошла една бабичка и си събрала тресчици. Занесла ги в къщи. Харесала ѝ

една тресчица. Дигнала я на полицата.

Когато бабата отидела нанякъде, тресчицата ставала на момиче. То помитало и разтребвало. После пак на тресчица ставало. Идвала си бабата, па се чудеа и маела кой ѝ разтребя из къщи.

Тя често думала:

— Ей ти, дете ми шеташи! Покажи се! Ако си момче, син бъди ми! Ако си момиче, щерка ще ми станеш!

Момичето всичко чувало, ала си мълчало. Една сутрин бабата се скрила зад вратата. Момичето тъкмо слязло от полицата, бабата извикала радостно:

— Стой, моме! Щерка ще ми станеш!

И заживели си бабата и момичето като майка и дъщеря.

Случило се един път, че царицата си скъсала огърлицата. Свикала всички момичета от царството, ала никое не могло да наниже както трябва маргаритните зрънца на огърлицата.

Дошло ред на бабиното момиче. То седнало на царския миндер. Насъбрали се около него царят и всички царедворци. Колко било хубаво бабиното момиче, като влязло в царския дворец, още по-хубаво станало. Всички се омаяли от хубостта му. Не снемали очи от него.

А то почнало да ниже маргарита. Нижело и нареждало: „Имало едно време един царски син. Той направил чудновата чешма. От нея мед и масло текло...“

Така, без да прекъсва, момичето разказало всичко, каквото било претеглило. Когато стигнало дотам, как циганката го бутнала в кладенеца, скочил царският син. Прегърнал бабиното момиче и рекъл:

— Разбрах, всичко разбрах! Ти ще бъдеш моя жена!

Той се оженил за хубавото момиче, а циганката пропъдил през девет села в десето.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.